

hver 1,000 Kr., og Stigningen er ens for dem alle, ville de 10 Huse faa et skattefrit Afdrag paa 10,000 Kr. Tage vi derimod det Eksempel, der er nævnt i selve Betænkningen, at en Gaard paa 20,000 Kr. stiger 10,000 Kr. i Værdi, vil der af denne Værdistigning være at svare Skat af de 8,000 Kr. Altsaa i dette Tilfælde bliver det Gaardmanden, der tilsyneladende kommer til at lide, i det førnævnte Tilfælde Husmanden, saa jeg tror nok, at det skal man lade fuldstændig ude af Betragtning, idet der jo netop i Lovforslaget er indført den Bestemmelse, at man kan taksere enkelte Dele af en Ejendom; derved kan det at høre til en stor Ejendom ikke gøre en lille Del af Ejendommen afgiftsfri. Det er en Bestemmelse, som efter min Mening var absolut nødvendig for at undgaa det, min ærede Sidemand nævner, og jeg tror ogsaa, at naar Sagen bliver behandlet fornuftigt, vil Bestemmelsen virke i den Retning, som Principet viser: Den samme Skat af det samme Stykke Jord, uanset hvem det tilhører. Skal der være Tale om, at der skal være en Smule Ulighed i dette, vil det nærmest blive til Fordel for Husmanden, fordi han oftere vil faa sine Bygninger ind under det skattefrie Afdrag, og det kan maaske enkelte Gange stille ham en lille Smule gunstigere, men det er af saa underordnet Betydning, at jeg tror ikke, at det er værd at lægge Mærke til. Det, man har tilsigtet, er at stille den store og den lille Ejendom lige, og naar Vurderingsmændene have deres Opmærksomhed henvendt derpaa, tror jeg ogsaa, at det vil blive saaledes.

Det ærede 3die Medlem for 8de Kred (Breinholt) mente, at der ved Gennemførelse af dette Lovforslag skabes en Ulighed, som er uheldig. Jeg mener derimod, at der skabes en meget større Retfærdighed med Hensyn til Tilvejebringelsen af de Midler, som ere nødvendige til Baneanlæg. Det er jo for at skaffe Beløb til Veje til disse Baneanlæg, at denne Skat paalægges, og det er da ganske naturligt, at den, der faar den allerstørste Fordel, betaler den største Part, den, der faar stor Fordel, betaler en stor Part, og den, der ingen Fordel faar, slipper saa billigt som muligt, og det er netop det, Lovforslaget tilsigter. Det tilsigter at tage en stor Del af Udgiften hos dem, der have den store Fordel, og derved skaane de andre, saaledes at de komme til at svare et mindre Beløb. Det ærede Medlem mente endvidere, at Talen kun var om en Værdistigning, som kan forventes, og

som man derfor maa gætte sig til — jeg husker ikke, om det akkurat var Udtrykket, men saadan omtrent var det. Det er jo absolut en Misforstaaelse eller en forkert Opfattelse af det foreliggende Forhold. Meningen med dette Lovforslag er at taksere Ejendommen til den Værdi, den har paa det Tidspunkt, Værdistigningen finder Sted, og derefter udfinde, hvilken Del af denne Værdistigning der kan siges at være fremkommen paa Grund af Baneanlægget, og saa ved næste Vurdering atter udfinde, om Værdien er bleven forøget, og derefter faa den ind under denne Beskatning. Dersom Forholdet var saaledes, at man straks ved Banens Anlæg skulde søge at finde den Værdistigning, som vilde fremkomme gennem Aarene, havde det ærede Medlem absolut Ret, og saa var Forslaget efter min Mening aldeles ubrugeligt, thi det er ikke saa sjældent, at man ikke ved et Baneanlæg bestemt kan vide, hvilken Station der har de bedste Betingelser for at udvide sig stærkest, og saa kunde man let komme til at lave det saaledes, at Værdistigningen blev sat lige højt ved de forskellige Stationer, medens det senere viste sig, at den var 10, ja maaske 40 Gange saa stor ved den ene Station som ved den anden. Et saadant Forhold har man netop i min Egn, hvor to Stationer ere saaledes beliggende, at jeg gad vide, hvem der kunde forudse, hvilken Værdistigning der vilde kunne finde Sted; thi den er der bleven 50 Gange større det ene Sted end det andet. Derfor har det overmaade stor Betydning, at der skal vurderes ofte, saaledes at Vurderingsmændene ikke behøve at spekulere for stærkt over den eventuelle Værdistigning, fordi de kunne faa fat i den senere. Det er en Fordel, som jeg tror, at det ærede Medlem ikke skal lade ude af Betragtning, thi derved bliver Sagen ikke saa grell, som det ærede Medlem mente.

Jeg skal hermed slutte, idet jeg anbefaler de af Flertallet stillede Ændringsforslag til Vedtagelse af det høje Ting, og jeg haaber dermed, at Lovforslaget skal være vedtaget i en saadan Form, at vi kunne faa et Resultat ud deraf, naar vi faa det ned i det andet Ting.

Dalsgaard: I Teorien er Værdistigningsskatten særdeles god, men i Praksis er den jo desværre ikke nær saa god, fordi den er ganske overordentlig vanskelig at beregne og paaligne paa nogenlunde rimelig og retfærdig Maade. Derfor er der al god Grund til at gaa frem med megen